

KUR'AN'I ÖĞRENMEK VE ÖĞRETMEK*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَلَا هَلْ مُشْمِرٌ لِلْجَنَّةِ فَإِنَّ الْجَنَّةَ لَا خَطَرَ لَهَا هِيَ
وَرَبِّ الْكَعْبَةِ نُورٌ يَتَلَأَلُ كُلُّهَا وَرِيحَانَةٌ تَهْتَزُّ
وَقَصْرٌ مَشِيدٌ وَنَهْرٌ مُطَرِّدٌ وَفَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ
نَضِيجَةٌ وَزَوْجَةٌ حَسَنَاءُ جَمِيلَةٌ وَحُلٌّ كَثِيرَةٌ
فِي مَقَامٍ أَبَدًا فِي حَبْرَةٍ وَنَضْرَةٍ فِي دَارٍ عَالِيَةٍ
سَلِيمَةٍ بِهَيْئَةٍ قَالُوا نَحْنُ الْمُشْمِرُونَ لَهَا يَا

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

رَسُولَ اللَّهِ قَالَ قُولُوا إِن شَاءَ اللَّهُ

(هـ . حب . طب . ق . ض . عن أسامة ابن زيد)

RE. 170/1 (Elâ hel müşemmirun li'l-cenneti, feinne'l-cennete lâ hatara lehâ, hiye ve rabbi'l-kâ'beti nûrun yetele'leü küllühâ, ve reyhânetün tehtezzü, ve kasrun meşîdün, ve nehrun müttaridün, ve fâkihatün kesîretün nadîcetün, ve zevcetün hasnâü cemîletün, ve hulelün kesîretün fî makâmin ebeden, fî habretin ve nudratin, fî dârin âliyetin, selîmetin behiyetin, kâlû: Nahnü'l-müşemmirûne lehâ yâ rasûla'llâh, kâle: Külû in şâe'llâhu,)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Seyyidü's-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât! [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. Cennetteki Nimetler

İbn-i Mâce, İbn-i Hibbân, Taberânî, Beyhakî ve Ziyâü'l- Makdîsî, Üsâme ibn-i Zeyd RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

أَلَا هَلْ مُشَمَّرٌ لِلْجَنَّةِ فَإِنَّ الْجَنَّةَ لَا خَطَرَ لَهَا هِيَ
وَرَبِّ الْكَعْبَةِ نُورٌ يَتَلَأَلُ كُلُّهَا وَرِيحَانَةٌ تَهْتَزُّ
وَقَصْرٌ مَشِيدٌ وَنَهْرٌ مُطَرِّدٌ وَفَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ
نَضِيجَةٌ وَزَوْجَةٌ حَسَنَاءُ جَمِيلَةٌ وَحُلَلٌ كَثِيرَةٌ
فِي مَقَامٍ أَبَدًا فِي حَبْرَةٍ وَنُضْرَةٍ فِي دَارٍ عَالِيَةٍ
سَلِيمَةٍ بِهَيْئَةٍ قَالُوا نَحْنُ الْمُشَمَّرُونَ لَهَا يَا
رَسُولَ اللَّهِ قَالَ قُولُوا إِنَّ شَاءَ اللَّهُ

(هـ . حب . طب . ق . ض . عن أسامة ابن زيد)

¹ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.393, no:4323; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.389, no:7381; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.322, no:1421; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.II, s.163, no:1343; Beyhakî, *el-Esmâ ve's-Sıfat*, c.I, s.387, no:357; Ebû Nuaym, *Sıfâtü'l-Cenneh*, c.I, s.30, no:24; İbn-i Asakir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.375; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XIII, s.302, no:2931; Üsâme ibn-i Zeyd RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.461, no:39268; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.52, no:4686.

RE. 170/1 (*Elâ hel müşemmirun li'l-cenneti, feinne'l-cennete lâ hatara lehâ, hiye ve rabbi'l-kâ'beti nûrun yetele'leü küllühâ, ve reyhânetün tehtezzü, ve kasrun meşîdün, ve nehrun müttaridün, ve fâkihatün kesîretün nadîcetün, ve zevcetün hasnâü cemîletün, ve hulelün kesîretün fî makâmin ebeden, fî habretin ve nudratin, fî dârin âliyetin, selîmetin behiyetin, kâlû: Nahnü'l-müşemmirûne lehâ yâ rasûla'llâh, kâle: Külû inşâe'llâhu,*)

Soruyor Efendimiz:

(*Elâ hel müşemmirun li'l-cenneti*) “Siz cennet için hazırlanmaz mısınız?”

(*Elâ*) Harf-i nidâ dedikleri, tenbih alâmeti. “Dinleyin, kulak verin demek. Siz cennet için İstemez misiniz cenneti? Onu elde etmek için hazırlık yapmaz mısınız? Çabuklanmaz mısınız?”

(*Feinne'l-cennete lâ hatara lehâ*) “Ki onda hiç şek ve şüphe yoktur.” Kur'an va'd etmiştir, Efendimiz söylemiştir.

(*Hiye ve rabbi'l-kâ'beti nûrun yetele'leü küllühâ*) “Kâbe'nin rabbi olan Allah hakkı için ki o cennet muhakkaktır. Cennet nurdur, nur alemidir. Her tarafı nurdandır. Pırıl pırıldır her yer.”

Onunla beraber bu dünyaya benzemez. Dünyanın zahmeti, meşakkati, şusu, busu yok, orada hiçbir zahmet yok.

(*Ve reyhânetün tehtezzü*) “Öyle güzel kokuları vardır ki, insanın burnunun direği kırılır gibi yani, kokusuna tahammül olunmaz, herkesi harekete geçirir. Güzel kokular nasıl böyle insanları canlandırıyor ya, öyle insanları harekete geçirir. ki, burunları böyle titretir.

(*Ve kasrün meşîdün*) “Çok muhkem köşkleri, sarayları vardır.” Bu dünyanınki gibi yıkılmaz, masrafları da yoktur. Onların masrafları, buradaki tesbihlerimiz, tehfillerimiz, zikirlerimiz, ibadetlerimizdir. İbadetleri nisbetinde, oradaki köşklere sahip olacak insan.

(*Ve nehrun mutarridün*) “O köşkların zineti de onların önünde akan sularla olur. Gayet güzel, berrak, geniş. İstedğin kadar güzel nehirler de akıyor önünde.”

(*Ve fâkîhetün kesîretün nadîhatün*) “Öyle de ağaçlar yetiştirilmiş ki, orada meyvaları gayet olgun. Buradaki gibi ham veya çürümüş değil. Gayet ağza layık, enfes, tatlı, kokusu içinde, tadı içinde. Sıkıntı vermez, zahmet vermez. Öyle meyvalar var.”

Şimdi burada bir meyveyi canınız istese, ikincisini üçüncüsünü yiyemezsiniz. Ama orada öyle değil. Hiç sıkıntı veren bir şeyi yok, istediğiniz kadar yiyebilirsiniz.

(*Ve zevcetün hasnâü cemîletün*) “Gayet güzel hanımları, zevceleri vardır.” Bunlar da hayatın tadıdır yani. Buradakiler gibi insanı üzmezler. Ne deseniz itaat ederler.

(*Ve hulelün kesîretün*) kesirah) “Gayet güzel cennet hülleleri, kat kat, istediğın kadar.” Nasıl beğeniyorsanız öylesi. Esvab almak için terzilere gitmeye lüzum yok.

(*Fî makâmin ebeden*) “Ebedî bir makam.” Öyle bir beldede ki, orada burası gibi hastalık veyahut ölüm yok.

Meselâ, dün akşam komşu bizi davet etti. Ben gidemedim rahatsızlığım dolayısıyla, arkadaşlar gitmiş. Efendi baba çok güzel hizmet etmiş, fakat sabaha da kendisi gitmiş ahirete.

Bir şeysi yok. Hizmet ediyor etrafındaki insanlara, şen, güzel. Fakat sabaha da ahirete gitmiş. Demek ki burası dar-ı fena, dar-ı beka değil burası. Genç, ihtiyar da ayırmıyor yani. Şu gençtir, dursun demiyor. Şırası geldi mi o genci de alıyor. Bu ihtiyar, biraz daha yaşasın, o da yok. Herkesin bir muayyen saat ve dakikası var, bu muayyen saat ve dakikasına kadar yaşar. Ondan sonra enfası biter, ruhunu teslim eder gider.

Onun için biz bir muvakkat alemin muvakkat insanlarıyız. Ebedî alemin değil, muvakkat bir dünyada, muvakkat kimseleriz. Onun için bize yakışan, daima burada gayet güzel geçinme yolunu bulabilmek. Allah-u Celle ve A'lâ'nın verdiği de hoşnut olarak şu enfas-ı mâdudeyi güzel bir şekilde tüketip, o ahiretteki mev'ud olan cennete kavuşabilmek. Yoksa ona vur, bunu kır, şu oldu, bu olmadı;

kavga, gürültü... Nihayet bu enfas-ı mâdude böyle hiç istenmeyen şeyler içerisinde tükenir gider ve Allah esirgeye insan kim bilir artık ne şekilde gider ahirete.

(*Ve nadratün fî dârin âliyetin*) “Nadrah, çok fazla, güzel, sevimli bir yer. Baktıkları vakitte gözlere sürur veren güzel bir yer. (*Selîmetin*) Orada hiçbir arıza yok, her şeyi selâmette... (*Behiyyetin*) Gayet de yüksek...”

Ashâb-ı kirâm SAS Efendimiz’i dinlediler ve dediler ki:

(*Nahnu’l-müşemmirûne lehâ yâ rasûlallah*) “Yâ Rasûlallah, biz hepimiz Cennete hazırız, Cenneti isteyenlerdeniz!”

(*Kâle*) “Efendimiz buyurdu ki:

(*Kûlû inşâa’llah*) İnşâallah deyiniz, takdiri Allah’a veriniz. Çünkü insanın cennete girişi de Allah-u Teâlâ’nın lütfuyla olacak. O lütuftan dolayı, inşâallah demeyi de unutmayınız.

b. Kur’an’ı Öğrenmek ve Amel Etmek

İbn-i Asâkir, Enes ibn-i Mâlik RA’dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

أَلَا مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ وَعَمِلَ بِمَا فِيهِ
فَأَنَا لَهُ سَائِقٌ وَدَلِيلٌ إِلَى الْجَنَّةِ

(كر . عن إبراهيم بن هذبة عن أنس)

RE. 170/2 (*Elâ men tealleme'l-kur'ane ve allemehû ve amile bimâ fîhi, feene lehû sâikun ve delîlün ile'l-cenneti.*)

(*Elâ men tealleme'l-kur'ane*) “İyi biliniz ki, her kim Kur'anı öğrenir, (ve *allemehû*) onu öğretir, (ve *amile bimâ fîhi*) ve onunla amel ederse, (*feene lehû sâikun ve delîlün ile'l-cenneti*) ben onun Cennete sevk edicisi ve delili olurum.”

Şimdi cennete girmeyi söyledi. “Böyle güzel cennet var, buna hazırlanmaz mısınız?” dedi. Hepimiz isteriz tabii. E öyleyse bunun ilk yolu Kur'an'ı Azimu'ş-şan'ı, o size gönderdiğim kitabı teallüm etmeniz, öğrenmeniz. Kim teallüm eder, öğrenirse Kur'an'ı Azimü'ş-şan'ı, kâfi değil. Ben öğrendim, okudum, ezberimde de... Kâfi değil, öğrendikten sonra bir de öğretmek vazifesinde insan. Nasıl öğrendik, öğrendiğimizi de bir başkasına öğretmekle mükellef ve muzavvafız. Onun için kendimiz okumuşuz, biliyoruz, para etmez; muhakkak çocuklarımıza da onu öğretmekle mükellefiz ve muvazzafız. Öğretmezsek ind-i ilahiyede mes'ulüz. “O sonra öğrensin!” deme, sonraya bırakma!

² İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXVII, s.67; İbrâhim ibn-i Hedbe'den, o da Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.531, no:2375; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.48, no:4675.

Bir de var ki Kur'an'ı öğrendikten sonra, o Kur'an'ın emirlerine uymak. Yani amel etmek. Neler diyorsa tutmak. Namaz kıl diyor, oruç tut diyor, zekât ver diyor, hacca git diyor. Sonra işte kötülükleri de yapma diyor. Günahların hiç birisini yapma diyor. Yap dediklerini yapmak, yapma dediklerini yapmamak suretiyle amel ederse; Cenab-ı Peygamber diyor ki:

“—Ben Kur'an'ı okumuş, öğrenmiş ve öğretmiş olan insanın delili ve cennete sevk edicisi olurum.”

O mev'ud olan cennete, müttakiler için hazırlanmış olan cennete ben sizi götüreceğim.

Allah cümlemizi affetsin, mağfiret etsin... Her zaman çok rica ederim, çok yalvarırım, söylerim. Fakat bu dünyaya olan hevesimiz, dünyaya olan bağlılığımız, bu sözleri bir kulağımızdan girdiriyor, öteki kulağımızdan çıkartıyor. Şimdi bugünün insanının eline hangi gazeteyi versen bülbül gibi okur. Hangi kitabı versen, gayet güzel okur. Bırak bizim dilimizi, İngilizcesini söyler, Almancasını söyler, hatta Rusçasını söyler. Dünyadaki dillerin birçoğundan konuşur karşınızda, söyler. Ama bugün Kur'an-ı Kerim'i okuyamaz.

Çok teessüf edilecek, acınılacak bir hal. Bu bizim dinimizin can damarı. Onu bilmemek, onu okuyamamak, ne demek yani bilmem ki. Hele bu devirde... Belki eski devirlerin insanları mazur idiler çünkü okutucusu yoktu, kitaplar da o kadar çok değildi. E bugün bakıyorsun,

kendi kendine hocasız bile okuyacak bilgiler var ortada. Biz kendi kendimize, zorladığımız takdirde okuyabiliriz. Hele bir de mürebbi olur da, “Şuna şu derler, buna bu derler...” dedi miydi, oldu gitti.

Yalnız onu ilerletebilmek için cehd lazım, gayret lâzım.

“—E gündüz işimiz var!”

Pekâla, akşam okursunuz.

“—E yoruluyoruz yatacağız.”

İnsan yarım saatini ayıramaz mı dersin? Yarım saatini ayırsa, çok değil yarım saat Kur’anıyla meşgul olsa, emin olunuz bir seneye varmaz gürül gürül okur.

Halbuki bunu okuyan, ezberleyen hafızlarımız var, hepimiz biliyoruz ki, bunlar âzâmi iki senede ezberliyorlar. Yani bir senede ezberleyenler var, daha hızlı ezberleyenler var, fakat azami iki senede ezberliyor. Kitaba bakmadan okuyabiliyor yani. Bu iki senede ezberlenebilen bir kitabı, okuyabilmemek kadar acaba hata tasavvur olunur mu? Allah cümlemizi affetsin...

Onun için tekrar tekrar rica edeceğim. Bakınız şu mabedleri bize yapmışlar vermişler el-hamdü lillâh. Herkesin imkanları da var. Onun için biz de az bir saatimizi böyle ayırır, çalışırsak, bunu ezberleriz. Hiç olmazsa mesela ilk cüzü veya Amme cüzünü bir ezber yapar insan. Çünkü her zaman imam bulamaz ya, icabında kendi de bir imam olabilir.

Bir Amme cüzünü ezberle, arkasından bakarsın Tebareke'yi de ezberler. Arkasına kaç seneye ezberler. Bakarsın bir gün hepsi ezberlenmiş.

Hepsini ezberleyemezseniz de hiç olmazsa bir iki cüz ezberlemek suretiyle, Kur'an'ı güzelce okuyabilmek imkânlarını Allah-u Teâlâ'nın lütfedeceğine hiç şüphemiz yok. Onun için ne kadar kavi insan olsa, bir şeyi öğrenebiliyor ve onu yapabiliyor. Kur'an'ı da insan ne kadar anlaması zor olsa, devam edince bir şeyler aşılır. Allah-u Teâlâ'nın lütfuyla bakarsın ki, çok güzel olmuş. Allah hepimizi affetsin...

Hadis-i şerifi bir daha okuyayım. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:

“—İyi biliniz ki, her kim Kur'anı öğrenir, öğretir ve onunla amel ederse, ben onun Cennete sevk edicisi ve delili olurum.”

c. Yalancı Şahitliğin Cezâsı

İbn-i Asâkir, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

أَلَا مَنْ زَيَّنَ نَفْسَهُ لِلْقُضَاةِ بِشَهَادَةِ الزُّورِ
زَيَّنَهُ اللَّهُ تَعَالَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِسِرْبَالٍ
مِنْ قَطْرَانٍ وَأَلْجَمَهُ بِلِجَامٍ مِنْ نَارٍ

(كر. عن إبراهيم بن هذبة عن أنس).

RE. 170/3 (Elâ men zeyyene nefsehü li'l-kudâti bi-şehâdeti'z-zûri, zeyyenehu'llâhu

teâlâ yevme'l-kıyâmeti bi-sirbâlin min katrânin, ve elcemehû bi-licâmin min nârin.)

(Elâ men zeyyene nefsehü li'l-kudâti bi-şehadeti'z-zûri) “İyi biliniz ki, her kim hakimlere kendisini süslü göstererek, yalan şehadette bulunursa, *(zeyyenehu'llâhu teâlâ yevme'l-kıyâmeti bi- serbâlin min katrânin)* Allah-u teâlâ kıyamet gününde ona süs yerine, katrandan bir gömlek giydirir, *(ve elcemehû bi-licâmin min nârin)* ve onu ateşten bir gemle gemler.”

Bu yalan şahitliğe alışan insanların ve bunu yapmakla geçim temin eden insanların, ahiretteki durumlarını beyan eder ki bunların yeri cehennemdir. Katranlarıyla imal edilmiş bir esvab giydirirler bunlara ve ağızlarına da cehennem gemlerinden gem vurarak cehenneme atarlar.

Yalancı şahitlik kadar kötü şey yoktur. Fakat ne yazıktır ki adı da Ahmet'tir, Mehmet'tir. Hakimlerin kapılarının önünde de sürüyle beklerler. Ona öğretirsiniz şunu şöyle söyle, bunu böyle söyle... Eline beş on lira verdin mi, senin için gider söyler. Görmediği bir şeye. Şahitlik duymakla da olmaz. Şahitlikte gözünle gördüğün bir şeye, “Evet, ben bunu böyle gördüm!” diyeceksin. Ki o adam da hakkını kazansın. Yoksa uydurmayla olmaz bu işler.

³ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXXVII, s.276; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VII, s.18, no:17760; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.48, no:4676.

d. Gayrimüslim Vatandaşa Zulmetmek

Ebû Dâvud ve Beyhakî, Safvân ibn-i Süleym Rh.A'ten rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

أَلَا مَنْ ظَلَمَ مُعَاهِدًا أَوْ انْتَقَصَهُ أَوْ كَلَّفَهُ
فَوْقَ طَاقَتِهِ أَوْ أَخَذَ مِنْهُ شَيْئًا بِغَيْرِ طِيبِ
نَفْسٍ فَأَنَا حَاجِبُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(د. ق. عن صفوان بن سليم عن عدة من أبناء الصحابة عن آبائهم دنياه ؛ زاد ق. .)

أَلَا وَمَنْ قَتَلَ مُعَاهِدًا لَهُ ذِمَّةَ اللَّهِ وَذِمَّةَ رَسُولِهِ، حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ رِيحَ الْجَنَّةِ،

وَإِنَّ رِيحَهَا لَيُوجَدُ مِنْ مَسِيرَةِ سَبْعِينَ خَرِيفًا)

RE. 170/4 (*Elâ men zaleme muahiden, evi'nkasahû, ev kellefehû fevka tâkatihî, ev ehaze minhü şey'en bi-gayri tâbi nefsin, feene hacîcühû yevme'l-kiyâmeti*)

(*Elâ men zaleme muahiden*) “İyi biliniz ki, her kim eman verilen bir kimseye zulmeder, (evi'nkasahû) veya ahdini bozar, (ev kellefehû fevka tâkatihî) veya onun gücünün yetmeyeceği şeyi kendisine yükler, (ev ehaze

⁴ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VIII, s.292, no:2654; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IX, s.205, no:18511; Beyhakî, *Ma'rifetü's-Sünen ve'l-Âsâr*, c.XV, s.13, no:5750; İbn-i Zenceveyh, *el-Emvâl*, c.II, s.18, no:490; Safvân ibn-i Süleym Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.IV, s.364, no:10924; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.48, no:4677.

minhü şey'en bi-gayri tâbi nefsin) veya gönül hoşluğu ile vermeyeceği bir şeyi ondan alırsa, (*feene hacîcühû yevme'l-kıyâmeti*) kıyamet gününde ben o kimsenin hasmı olurum.”

Bu da dikkate şayan bir hadistir. Muahid, bu bizim memleketlerimizde kanunlarımıza tabii, Türk'ün gayrısı olanlara denir. Ermeni, Rum, Yahudi, daha başka hangi milletler varsa; kanunlarımıza tabidirler. Biz onlara muahid deriz, “Sizin beldenizde yaşayacağız, sizin sözlerinizi dinleyeceğiz, kanunlarınıza itaat edeceğiz.” diye söz vermişlerdir.

Bu böyleyken, “Kim onlardan birisine zulmederse, onun takatinin fevkinde ona yük yüklerse, vazife yüklerse, o razı olmadığı halde onun malından bir şey alırsa, onun hasmı benim!” diyor PeygamberEfendimiz.

Beyhaki'de ayrıca şu ilâve vardır:

(*Elâ ve men katele muahiden lehû zimmata'llâhi ve zimmete rasûlihî*) “İyi biliniz ki, her kim Allah ve Rasûlünün zimmetinde olan bir muahidi öldürürse, (*harrama'llahu aleyhi rihe'l-cenneh*) Allah-u Celle ve A'lâ o adama cennetin kokusunu bile haram eder. Sadece cenneti değil, cennetin kokusunu duyurmaz o adama... (*Ve inne rîhuhâ leyûcedü min mesîrete seb'îne harîfen*) Halbuki cennetin kokusu yetmiş yıllık mesafeden burna gelen bir kokudur.”

Cennetin kokusu, yetmiş yıllık mesafeden insanların burnunu dolduracak. Bu böyleyken o adama bu kokuyu bile kokutmuyor.

Yani cennete yaklaşmaya imkânı yok. Çünkü Allah'ın ve Rasûlü'nün zimmetinde olan bir muahide yaptığı bu su-i muamelesinden dolayı.

Ya bunu bir mü'mine yaparsa? Şimdi bu muahid, gâvur, ne dersen de. Buna yapılan eziyete Rasûlüllah SAS razı olmuyor da ya bir müslümana ya bir mümine ya bir muvahhide bunu reva görürsen, halin nice olur?

Onun için Cenâb-ı Hak, bu sayılı olan nefeslerimizi güzelce geçirip, o va'd olunan cennete gidebilmenin çaresini bulmayı bizlere lütf u ihsân eylesin...

e. Hediye Reddetmeyin!

Hennâd, Hasan-ı Basrî Rh.A'ten.rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

أَلَا لَا يَرُدُّ أَحَدُكُمْ هَدِيَّةَ أَخِيهِ وَإِنْ وَجَدَ
فَلْيُكَافِئْهُ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أُهْدِيَتْ
لِيذِرَاعٌ لَقَبِلْتُ وَلَوْ دُعِيْتُ إِلَى كُرَاعٍ لَأَجَبْتُ

(هناد عن الحسن مرسلً)

RE. 171/1 (*Elâ yeruddu ehadüküm hediye te ahîhi, ve in vecede felyükâfiühû, ve'llezî nefsi bi-yedihî, lev ühdiyet lî zirâu lekabiltü, velev düiyet ilâ kürâin leecebtü.*)

⁵ Hennâd, *Zühd*, c.II, s.413, no:804; Hasan-ı Basrî Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.116, no:15094; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.44, no:4666.

(*Elâyerudduehadüküm hediyyete ahîhi*) “Dikkat edin, sizden biri kardeşinin verdiği hediye reddetmesin. (*Ve in vecede felyükâfiühû*) Eğer bir şey bulursa, ona mukabelede bulunsun. (*Ve’llezî nefsi bi-yedihî*) Nefsim yed-i kudretinde olana yemin ederim ki, (*lev ühdiyet lî zirâu lekabiltü*) bana bir koyun paçası hediye edilse kabul ederim. (*Velev düiyet ilâ kürâin leecebtü*) Ve eğer bir paça yemeği için davet edilsem, ona da icabet ederim.”

Bunlar hep ikaz ile söylenmektedir. Daima olan bir şey ya aramızda; birbirimize hediye götürüyoruz, getiriyoruz. Sizden birisi, “Ben istemem bunu, buna ihtiyacım yoktur!” diyerek kardeşinin hediyesini kat’iyyen reddetmesin.

Çünkü hediye çok ince şeyler var. O hediye edilmek suretiyle insanların gönülleri birbirlerine dargınsa da, küsse de, sevmiyorsa da; bakarsın ona karşı sevgi hasıl olmuştur, ona karşı bir muhabbet hasıl olmuştur. Neden? O hediye sebebiyledir bu. Binâen aleyh hediyeleri kat’iyyen reddetmeyin!

Geçmişte bir zatın hediye kabul etmediğini duydum da herkes bunu onun kemaline atfediyordu. Filan adam hediye kabul etmiyor, çok büyük adam... Değil... Rasûlüllah’ın sünnetine mugayirdir bu hal.

Eğer sen zenginsen, yapılan hediye mukabilinde ondan daha a’lâsını yap ki, iki taraflı olsun. Yapamıyorsan, sen ona dua et. Gücün yetmiyorsa ona ettiğin dua da onun karşılığıdır.

“—Yâ Rabbi, onun vücuduna afiyet ver, malına afiyet ver, ömrüne bereket ver, evine dürüstlük ver.”

Çeşitli dualarla bu gelen hediyeğin karşılığı yapılmış olur. Ama efdal olan, mukabele edebilmektir. Dua ikinci mertebede, yok olanlar için, yapamayanlar için.

Efendimiz SAS bunu söyledikten sonra. kendisi de Cenab-ı Hakk'ın kudretine kasem ederek, nefsim onun elindedir. Hepimizinki öyle ya.

“—Nefsim yed-i kudretinde olan Allah'a kasem ederim ki, koyunun paçası hediye edilse, kat'iyen reddetmem. Teşekkür ederim, kabul ederim. Ne kadar az veya çok olsa, gene o hediyedir, onu kabul ederim. Bir sofraya davet edilsem, ama mükemmel bir sofraya değil; paça yemeğine bile çağırılısam ona da icabet ederim.

Bazen bizim de özrümüzden dolayı gidemediğimiz oluyor; tenezzül etmediğimizden zannedilmesin.

f. Hüküm Zâhire Göredir

Bunu güzel dinleyin ama:

Ahmed ibn-i Hanbel, Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud, Neseî ve İbn-i Hibbân, Üsâme ibn-i Zeyd RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

أَلَا شَقَقْتُ عَنْ قَلْبِهِ حَتَّى تَعْلَمَ مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ

قَالَ هَا أُمُّ لَا مَنْ لَكَ لَا إِلَهَ

إِلَّا اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

(حم.خ.م.د.ن.حب.عن أسامة بن زيد)

RE. 171/2 (*Elâ şekakte an kalbihî, hattâ ta'leme mine ecli zâlike kâlehâ? Em lâ men leke lâ ilâhe illa'llahu yevme'l-kıyâmeti.*) (*Elâ şekakte an kalbihî*) “Sen onun kalbini mi yardım ki, (*hattâ ta'leme mine ecli zâlike kâlehâ*) kelime-i şهادeti korkarak söylediğini bildin! Bunun için mi veya başka şey için mi söylediğini bildin? (*Em lâ men leke lâ ilâhe illa'llahu yevme'l- kıyâmeti*) Kıyamet gününde o kimse *La ilâhe illa'llah* ile gelince seni kim kurtaracak?”

Ashab-ı kiramdan bir müfreze-i askeriye düşmana gitti. Gelirken bir tanesini yakaladılar. Dur dedi adam, durdu. Onu silahlı filan görünce, “*Lâ ilahe illa'llah* dedi ama, ashabdan bir kimse o adamı öldürdü. Geldiler Rasûlullah’a söylediler, dediler ki:

“—Yâ Rasûlallah, filan adam, *Lâ ilahe illallah* dedikten sonra filanı öldürdü!”

⁶ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.VII, s.234, no:2272; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.207, no:21850; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VIII, s.19, no:15625; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.68, no:192; İbn-i Ebî Şeybe, *Müsned*, c.I, s.159, no:150; Üsâme ibn-i Zeyd RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.379, no:29881; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VI, s.39, no:4651.

Onu çağırırdı Efendimiz:

“—Neden yaptın?” dedi.

Dedi ki:

“—Korkudan dedi, samimiyetle demedi!” dedi.

O zaman Efendimiz ona dedi ki:

“—Kalbini yardım da mı onun korkarak dediğini bildin? Yoksa bunu içinden gelen bir bilgiye istinaden mi söylüyorsun?”

O zaman buyuruyorlar ki:

“—Allah hiç kimseye insanın içini bilmeye müsaade etmemiştir. O iç kendisine aittir. Biz burada zahire hükmederiz.

Bu adam namaz kılıyor mu? Oruç da tutuyor mu? İslam'ın kaidelerine riayet ediyor mu? Müslümandır bu. Ama çok kabahati varmış. O bir zan... Dış haline baktığımız vakitte onun Müslümanlığına kanaat getiriyorsak, o Müslümandır. Ölünce Müslüman mezarlığına defnederiz. İçi başkaymış. İçi Allah'a ait. Onun için hiç kimsenin, 'İçini ben biliyorum, şu şöyledir, bu böyledir.' demeye hakkı, salâhiyeti yoktur.

g. Mahşer Yerinde Su Bulunacak mı?

İbn-i Mürdeveyh, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

⁷ İbn-i Kesir, *Tefsir*, c.XII, s.243, *En'am*, 6/12; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.378, no:39009; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.326, no:9721.

أَيُّ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّ فِيهِ لَمَاءٌ إِنَّ أَوْلِيَاءَ

اللَّهِ لَيَرِدُونَ حِيَاضَ الْأَنْبِيَاءِ وَيَبْعَثُ اللَّهُ

سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ فِي أَيْدِيهِمْ عَصَى مِنْ نَارٍ

يَذُودُونَ الْكُفَّارَ عَنْ حِيَاضِ الْأَنْبِيَاءِ

(ابن مردويه عن ابن عباس؛ قال: سئل رسول الله صلى الله عليه

وسلم عن الوقوف بين يدي الله: هل فيه ماء؟ قال، فذكره)

RE. 171/3 (*Ey ve'llezî nefsi bi-yedihî, inne fîhi le-mâen, inne evliyâ'llâhi leyeridûne hıyâda'l-enbiyâi, ve yeb'asu'llâhu seb'îne elfe melekin, fî eydîhim asà min nârin, yezûdûne'l-küffâre an hıyâdi'l-enbiyâi.*)

(*Ey ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Evet, nefsim yed-i kudretinde olana yemin ederim ki, (*inne fîhi le-mâen*) hiç şüphesiz orada çok güzel bir su vardır. (*Inne evliyâ'llâhi leyeridûne hıyâda'l-enbiyâi*) Muhakkak ki Allah dostları peygamberlerin havuzlarına gelir. (*Ve yeb'asu'llâhu seb'îne elfe melekin, fî eydîhim asà min nârin*) Allah- u Teàla, ellerinde ateşten değnekler olan yetmiş bin melek gönderir. (*Yezûdûne'l-küffâre an hıyâdi'l-enbiyâi*) Onlar kâfirleri peygamberlerin bu havuzlarından kovarak uzaklaştırırlar.”

Allah-u Teâlâ cenneti bize va'd etti ama, cennetten evvel bir mahşer var, orada bir toplantı olacak. O toplantıda hesaplarımız görülecek. Cennetlik cennete, cehennemlik de cehenneme sevk olunacak ama bu uzun sürecek. Yalnız bu uzun süren müddet herkes hakkında ayrı ayrıdır. Kimisi için bu uzun bitmeyen zaman, bir dakika olacak. Belki bir saniye olacak. Ötekine bitmeyecek bu. An birdir, fakat şahıslar itibariyle herkesin haline göre uzayacak veya kısalacak. Onun için demişler ki:

“—Yâ Rasûlallah! Orada su bulunacak mı?”

Kıyamet günü, mahşer yeri, herkes bunalmış, sıkıntı içerisinde. Orada su bulabilecek miyiz? Burada azıcık sıkıştık mı suyu arıyoruz ya. “Orada da acaba su bulabilecek miyiz?” diye sormuşlar. Efendimiz buyurmuşlar ki:

“—Allah'ın dostları o gün nebilerin havuzlarına uğrayacaklar. Her peygamberin ümmeti nisbetinde havuzu vardır. Her peygamberin ümmeti farklı... Mesela Nuh AS'ın ümmeti çok az. Diğer peygamberlerin de peygamberliği nisbetinde sayısı malum ümmetleri var. En çok ümmeti olan bizim Peygamberimiz SAS.

Onun için her peygambere ümmetine göre, mesela Nuh AS'a seksen kişiyi sulayacak bir havuz verecekler. Sana yeter bu kadar diyecekler. O da kendisine inanları çağırarak, “Buyrun buradan!” diyecek, sulayacak.

Bizim Peygamberimizin ki Havz-ı Kevser, onun hududu yok tabii. Şimdi burasına dikkat edin ama. Bu her veli, Allah dostu o gün sıkışınca peygamberinin havuzuna gidip, istediği kadar su içebilecek ve rahatlayabilecek.

Şimdi burada diyor ki, tabii bu suyu görünce insanlar bu sudan içmek hücum edecekler. Allah-u Celle ve Ala o gün mahşerde yetmiş bin meleği görevlendirecek. Bu tahdit değildir ama kinayedir; sayısız melekleri var Allah-u Teâlâ'nın... Ellerinde ateşten kamçıları var, asaları var. O gün herkes oraya koşacak su içmek için ama, o gün onlar Allah düşmanlarını oradan kovacaklar.

“—Defolun buradan, size buradan su yok!” diyecekler.

Daha mahşerdeyken bu. Mahşerdeyken bile Allah'ın emrine isyan eden, fermanına isyan eden insanlar; peygamberlerin emirlerine isyan eden kimseler, o gün yandıkları halde o suyun başına giderken, durdurulacaklar, kovulacaklar.

Hatta bunu bir başka rivayette görmüştüm. Efendimiz SAS'in Havz-ı Kevser'i, herkes koşacak oraya.

“—Nasıl tanıyacaksın ya Rasûlallah?” diye soruyorlar.

“—Abdest azalarının nuruyla tanıyacağım!” buyuruyor.

Sonra melekler kovuyorlar bazıları.

Rasûlullah Efendimiz diyecek ki:

“–Bırakın gelsinler, niçin kovuyorsunuz?”

“–Yâ Rasûlallah bilmiyorsun, senden sonra bunlar ne kabahatler, ne haltlar işlediler. Senin dinine nasıl saygısızlık gösterdiler. Neler yaptılar. Bunlar layık değil!” diyecekler.

Allah o zümreden de etmesin bizleri...

Herhalde Allah'ın emirlerine ve Rasûlu'nün sünnetine uygun olarak şu enfas-ı mâdudelerimizi güzelce tüketip, son nefesimizde de “*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llah, ve eşhedü enne muhammeden rasulü'llah*” diyerek demeyi Mevlâ cümlemize nasib eylesin...

Kardeşlerimizin kolları arasında, “Allah rahmet eylesin, ne muhterem adamdı, Allah mekânını cennet etsin, çok iyi bir adamdı.” dedirtecek bir ölüm nasib etsin.

Yoksa, “Allah belâsını versin, gitti de kurtuldu millet onun şerrinden...” dedirttirmesin Allah-u Teâlâ... Çünkü insanların dilleri de hakkın sözüne uygundur. Müslümanlar meth ediyorlarsa, bu iyi insandır; zemmediyorlarsa, o kötü insandır. Onun için Allah bizleri, müslümanların methine layık kullarından etsin...

h. Ebû Tâlib'in Vefatı

Buhârî ve Müslim, Saîd ibn-i Müseyyeb'den, o da babasından rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

أَيُّ عَمِّ قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ كَلِمَةٌ
أُحَاجُّ لَكَ بِهَا عِنْدَ اللَّهِ

(خ، م، عن سعيد ابن المسيب عن أبيه؛ أن أبا طالب لما حضرته الوفاة،

قال له النبي تلننة فذكره)

RE. 171/4 (*Ey ammi, kul lâ ilâhe illa'llâhu, kelimetün ühâccü leke bihâ inda'llâhi.*)

(*Ey ammi, kul lâ ilâhe illa'llâhu*) Ey amcam, *Lâ ilâhe illa'llah de!* (*Kelimetün ühâccü leke bihâ inda'llâhi*) Bu öyle bir sözdür ki, onu Allah katında senin lehine hüccet olarak kullanayım!”

Mâlum ya Ebû Tâlib, Efendimiz SAS'ın amcasıdır, Efendimiz uzun müddet onun himayesinde bulundu. Ve o himayeleri sayesinde İslamı yayabildi. O hasta olmuş, artık ahirete göç zamanı gelmiş. Efendimiz SAS de başında bulunuyormuş.

“—Ey amca *Lâ ilâhe illa'llah de*, yarın huzur-u Rabbi'l-alemînde seni müdafaa edeyim ben. Sen bunu de ki, ben de seni kurtarmaya çalışayım.” demiş.

⁸ Buhârî, *Sahîh*, c.XII, s.268, no:3595; Neseî, *Sünen*, c.VII, s.160, no:2008; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.433, no:23724; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.IV, s.173, no:3033; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.654, no:2162; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.V, s.465, no:2070; Beyhakî, *el-Esmâ ve's-Sıfat*, c.I, s.185, no:171; İbn-i Esir, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.1015; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XLI, s.231; Saîd ibn-i Müseyyeb babasından.

Ebû Tâlib ise müşriklerin, ölüm korkusundan dolayı Müslüman olduğunu ileri sürerek kendisiyle alay edebileceklerini söyleyerek, onlara karşı küçük düşmek istemediğini belirtmiş ve Rasûl-i Ekrem'in teklifine olumlu cevap vermemiştir.

Bazı kitaplar vardır ki, burada Ebu Talib'in imamına şehadet ederler, demiştir derler. Ve bazı kitaplarda da Rasûlüllah SAS Hazretleri'nin akraba u taallûkatı anlatılırken böyle dinsiz gittiler demeyi hoş görmemişler. Hatta onları Cenab-ı Hakk'ın kabirlerinde dirilttiğini, onlara iman nasib ettiğini de rivayet ederler. Çünkü, "Cenab-ı Hak Rasûlüllah'ı mahzun etmek istemez. Habîbinin mahzun olmaması için akraba u taallukatına da bu suretle iman nasib ederek onu mes'ud etmiştir." derler.

i. Cennette Tesbih ve Takdis Sesleri

Hakîm-i Tirmizî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

أَيُّ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يُوجِي
إِلَى شَجَرَةٍ فِي الْجَنَّةِ أَنْ أَسْمِعِي عِبَادِي
الَّذِينَ اشْتَغَلُوا بِعِبَادَتِي وَذِكْرِي عَنْ عَزْفِ

⁹ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XIV, s.489, no:39377; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.X, s.325, no:9720.

الْبَرَابِطِ وَالْمَزَامِيرِ فَتَرْفَعُ بِصَوْتٍ لَمْ يَسْمَعْ
الْخَلَائِقُ بِمِثْلِهِ مِنْ تَسْبِيحِ الرَّبِّ وَتَقْدِيسِهِ

(الحكيم عن أبي هريرة)

RE. 171/5 (*Ey ve'llezî nefsi bi-yedihî, inna'llàhe teâlâ yûhî ilâ şeceretin fi'l-cenneti, en esmiî ibâdiye'llezîne'stegalû bi-ibâdetî ve zikrî, an azfi'l-berâbiti ve'l-mezâmir, feterfeu bi-savtin lem yesmai'l-halâiku bi-mislihî, min tesbîhi'r-rabbi, ve takdîsihî.*)

(*Ey ve'llezî nefsi bi-yedihî*) “Evet, nefsim yed-i kudretinde olana yemin ederim ki, (*inna'llàhe teâlâ yûhî ilâ şeceretin fi'l-cenneti*) şüphesiz Allah-u Teâlâ Cennette bir ağaca şöyle buyurur:

(*En esmiî ibâdiye'llezîne'stegalû bi-ibâdetî ve zikrî an azfi'l-berâbiti ve'l-mezâmir*) ‘Dünyada bana ibadetle ve benim zikrimle meşgul olup da kendilerini eğlencelerden ve çalgılardan uzak tutan kullarıma sesini duyur!’ (*Feterfeu bi-savtin lem yesmai'l-halâiku bi-mislihî, min tesbîhi'r-rabbi, ve takdîsihî*) Bunun üzerine Allah-u Teâlâ’yı tesbih ve takdis eden öyle bir ses yükselir ki, mahlûkatı onun benzerini o ana kadar duymamıştır.”

O cennet çok güzel bir yer. Allah nasib etsin. Tarif edilmekle ona doyum olmaz ve tarife de bizim dillerimiz kâfi değildir. Çünkü görülmeyen bir şeyi tarif çok zordur. Şimdi Mekke’yi size tarif etsek; görenlere göre bir derecedir, görmeyenler şöyle dinlerler.

Onun için Cenab-ı Peygamber diyor ki:

“—Nefsim yed-i kudretinde olan Allah-u Celle ve Ala’ya kasem ederim ki, muhakkak Allah-u Teâlâ Hazretleri cennetteki o ağaçlara vahyedecek.”

Vahyin iki mânâsı var: Bir peygamberlere olan vahiy ki, o ayrıdır, ona ıstılahi derler. Bir de ilham manasına gelir. Meselâ, arıya vahyetmiştir Cenab-ı Hak, o balı yapmasını ona öğretmiştir. O da balı yapıp bize veriyor.

Bu ağaca da öyle bir tenbih veriyor ki Cenab-ı Hak:

“—Ey ağaç, benim kullarım dünyada iken ibadetimle iştilal ediyorlardı. Onlara şimdi sen dinlet, işittir.”

Bunun üzerine ağacın her yaprağından ayrı bir ses çıkar. Her yaprağından, her dalından ayrı bir hava iştilir. Her dalından, her yaprağından ayrı ayrı böyle insanları coşturucu ve bayıltıcı, mest edici sedalar ki duyulur ki, mahlûkat öyle bir ses duymamıştır.

Allah-u Teâlâyı tesbih ve takdis ederler.

Meselâ bizim ilahiciler gibi, bize Allah’ı nasıl zikrettiriyorlar. İnsan bazen coşuveriyor, güzel söyledikleri vakitte. Sesler güzel olunca, söyleyiciler de güzel olunca, bakıyorsun ki insan mest oluveriyor. Söylese de daha dinleseki diyor. Kur’an okuyucularınki de gene ayrı...

Orada da Cenab-ı Hak bu ağaçlara diyor:

“—Söyleyin bakalım, bana ibadet eden kullarım şimdi dinlesinler! Hoşlansınlar, zevklensinler, sürur içerisinde yaşasınlar.”

Her an için başka hava ama. Şimdi bizim çalgıcılarımız, mahduttur bildikleri. Birkaç gün çalarlar, bıktırırlar insanı. Hep aynı havadır. Bu öyle değil ama. Her anında ayrı bir havayla, insanları orada o gün mest edecekler.

Allah cümlemize nasib etsin... Orada böylece onları dinlemek şerefiyle cümlemizi müşerref eylesin...

j. Ayakta Su İçmeyin!

Beyhakî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

أَيْسُرُّكَ أَنْ يَشْرَبَ مَعَكَ الْهَرُّ قَالَ لَا

قَالَ قَدْ شَرِبَ مَعَكَ الشَّيْطَانُ

(هـب، عن أبي هريرة قال: رأى رسول الله تليلة رجلٌ يشرب قائماً قال فذكره)

RE. 171/6 (*E yesürrüke en yeşrebe meake'l-hirru? Kàle: Lâ. Kàle: Kad şeribe meake'ş-şeytânü.*)

¹⁰ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.301, no:7990; Beyhakî, *Şuabü'l- İman*, c.V, s.108, no:5981; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.125, no:8241; Mâlik, *Muvatta'* (Rivayet-i Muhammed), c.III, s.345, no:880; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.417, no:1775.

Bir adamı görmüşler ki ayakta su içiyor. O ayakta su içerken Efendimiz ona demiş ki:

(*E yesürrüke en yeşrebe meake'l-hirru*) “İster misin seninle kedi de beraber içsin. Seninle beraber bir kedinin de su içmesinden hoşlanırmısın?”

(*Kâle: Lâ*) “Hayır!” Ne münasebet, hatta onun içtiğini görsem de onun kabından da içmem bir daha ben.

(*Kâle*) Buyurdu ki: (*Kad şeribe meake'ş-şeytânü*) İşte şimdi şeytan seninle içti.” Kedinin içtiğine razı olmuyordun ama ben görüyorum ki seninle beraber şeytan da içiyor. Kedinin ortak olmasını istemiyorsun fakat şeytan ortakçı oldu sana...”

Onun için suyu ayakta içmemek, ayakta yemek yememek de İslâmiyetin adabındandır. Hatta sokakta, ayakta yemek yiyerek, ekmek yiyerek giden adamın eski devirde şahitlik için götürseniz, hakim onun şهادetini kabul etmezdi:

“—Sen mürüvvetsiz bir adamsın. Sokakta ekmek yerken seni görmüşler. Binâen aleyh senin şahitliği makbul değil!” derdi.

Bunun ikinci bir şeyi de var. Bir adam zengin, hali vakti yerinde. Bir iş için mahkemeye verdiler, şahitlik yapacak. Öteki adam dedi ki:

“—Bu adam zengin... Ben arkasında çarşıdan aldığı eşyaları taşıırken, evine götürürken gördüm!” dese, hakim onu da oradan kovardı:

“–Sen ne nekes adamsın, bâhil adamsın. Bunu bir fakire vereceksin, o götürecektir senin evine... Ona verecek beş kuruşu esirgediğin için, sen bugün şahitliğe layık değilsin, git buradan!” derdi.

Müslümanlık, fukaranın hakkını gözetme hakkında bu kadar riayetkar olmuştur.

Allah cümlemizi affetsin... Tevfikatı semadaniyesine mazhar eylesin...

El-fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU
İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

